

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

I ante M

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

plata, & illum nominata, quum antea Troja a regione illa in qua sita fuit, diceretur. Regia fuit Priami postea vero ob Helenam a Paride capti de Troia bello obsessae ac demum expugnatae est. [Ger. Ein gewaltige Stadt in Troade so man gemeint hat Troja ist nicht weit von Griechenland.] Virg. lib. 2. Aen. ceciditq. superbum Ilium, & omnis humo sumat Neptunia Troja. & Di-da est etiam Ilios. Ovid. lib. 14. Metam. postquam ultra cremata est Ilios & Danaos pavent Pergama flammis. Horat. non semel Ilios Vexata. & Ilium proprie civitas est: nam regio Troja est. quamvis interdum pro urbe, Trojam usurpet Virgilius, ut lib. 3. Aeneid. Et campos ubi Troja fuit.

Iliacus, a, um. pen. corr. Iliacis. Possessivum deductum ab Ilio, agri Trojani urbe. Virg. 1. Aen. Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros. & Iliacus morbus a Plauto vocatur, qui infestus illi: sed hoc ut plerumque alia apud Plautum crediderim esse fictum, ut ambiguitate vocis risum captaret.

Iliis, a, um. Idem. Virg. 9. Aeneid. quam miseram tenuit non Iliis tellus.

Iliades, Iliades, Trojani, Iliades, Trojanæ. Virg. 3. Aen. Et circū Iliades cineres de more soluta.

Ilias, Vide in APPELL.

Iliberris, Iliberris, Oppidum in finibus Gallie Narbonensis, juxta Pyrenæos montes, non procul a Ruscinone, ejusdem nominis fluvio irrigatum, teste Strab. lib. 4. Plin. in descriptione Gallie Narbonensis Iliberrim sua ætate exiguum oppidulum fuisse indicat, & ut ipsius verbis utar magnæ quondam urbis reliquæ vestigiū. Postea Salus. & Ptolem. lib. 2. cap. 6. Iliberrim alteram collocat in Bætica Hispanie regione, quam nonnulli eandem esse existimant, quam hodie Granatam appellant.

Ilipta, Ilipta, Cognomento magna civitas Turdetanorum in tractu Hispanie Bætice, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Iliptula, Iliptula, quæ & Ilipta minor, Civitas Turdetanorum in ea parte Hispanie Bætice, quæ Lusitaniam proxima est. Ptolemæus lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Illuro, Oppidum civium Romanorum in ea parte Tarraconensium Hispanie, quæ Pyrenæis montibus proxima est. Auctoritas Plin. lib. 3. cap. 5. & Pomponius Mela lib. 1.

Ilyrico, Ilyrico, Ptolemæo, Hispanie Bætice oppidum est apud Plin. lib. 3. cap. 1.

Ilyris, Ilyris, Ger. Das Wundtsland begreiff die Dalmatia und Estarien. Vn. In Olyris. Sive Ilyrium, sive Ilyricum, est regio Europæ satis ampla, secundum dextrum maria Adriatici latus extenta: à cæteris partibus Ilyria, Myria superioris, & Macedonice parte quæ Adriatico mari incumbit terminata. Dicitur ab Ilyrio Polyphemi (ut Appianus scribit) sive (ut Eustathio placet) Cadmi filio. Vires habet laderæ, Epidamnū, postea Dirrachium, hodie Rharysum dictam, Salonam, & alias quamplurimas. Vulgò Elyria dicitur.

Ilyricus, ea, cum, Ilyricus. Vn. Tullius. vasa Ilyrica. Virg. 1. Aeneid. Antenor potuit mediis clapsus Achivis, Ilyricos pene traxe sinus.

Ilyria, Ilyria, Ptolemæo, Insula Hætruriz adiacens, decem passuum milibus distans à Populonia, renascentis ferri metallis uberrima. Virg. 10. Aen. ab illa trecentos Insula inexhaustis Chalybum generosa metallis.

Ilyris, Ilyris, Vires fuit Vasconum in citeriori Hispania, postea à Sempromio Graccho, Gracchus dicta.

Iliis, Iliis, Filius Trois regis Trojanorum, & pater Laomedonius, quem matris ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab hujus nominis celeberrimū illud Mylicæ minoris, sive Troadis caput Ilii nomen accepit: sive quod ab illo primū factis conditum quum Dardanus antea in montibus Dardaniam condidisset, ut placet Homeri. lib. 13. Iliad. sive quod à Dardano primū conditum instauravit Ilius, & ædificiū reddidit: quæ admodū non obscure significat Virg. lib. 8. Aen. Dardanus Iliacæ primus pater urbis, & autor. Autor Strabo lib. 23. primū omnium Ilii autem fuisse in campis habitare, proindeq. in mediis campis fuisse sepultum, eujus sepulchrum meminit & Homerus 11. Iliad. & fuit & alter Ilius, Aeneæ filius, alio nomine Ascanius appellatus. Virg. 1. Aen. At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo additur, Ilius erat dum res steterit Iliæ regno.

Imacrenses, Imacrenses, Populi Siciliz stipendiarii, in mediterraneis insulae sui quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 8.

Imaduchi, Imaduchi, Scythiarum populi, Caucasii montis juga accolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.

Imantopodes, pen. corr. Imanthopodes, Populi in Aethiopia loripedes, quibus terpedo ingredi natura est: hoc est, ut Solinus interpretatur, qui flexis crurum artibus ingrediuntur. Imanthos enim Græci lorū dicit. De his Plin. lib. 3. cap. 8. & sunt & aves quædam imantopodes dictæ ex argumento pedum, quasi loripedes, quod habent crura præalta. Plin. lib. 10. cap. 47. Laudatissimi porphyrones in Comagenostratis, & præ-

longa crura tubent. Hæc quidem & imantopodi, malè mōstris: quanquam eadem crurum alitudo. Nascuntur in Aegyptio: insidit ternis digitis. Quo tamen in loco Plin. quidam hæmatopodi legere maluit, ut potius à sanguine crurum colore, quàm ab eorundem longitudine dicta sit. Vide supra HÆMATOPODES.

Imaus, pen. præd. Imaus. Ger. Ein vernaup Gebirg in Scythien reißet bis in Indiam. Caucasii montis pars, Indiam à Scythia dicitur. Scythiamq. ipsam in duas secas partes, quarum altera, Scythia intra Imaum: altera, Scythia extra Imaum appellatur. Vide Plin. lib. 6. cap. 17. & Ptolemæum Asiæ Tabula 9.

Imbaros, Imbaros, Sami insulae fluvius est apud Plin. lib. 5. cap. 27.

Imbraus, Imbraus, Sami insulae fluvius est, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

Imbræus, per duas syllabas, Nomen unius ex Centauris, apud Ovid. lib. 12. Metam. At non Eurynomus, Lycidasq. & Arxus, & Imbræus, Effugere necem.

Imbrus, Imbrus, Insula Thraciæ adiacens, Mercurio facta, cum oppido ejusdem nominis. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Imola, Imola, Urbs est Italiæ, in via Aemylia, quæ Forum Corneliæ vocatur à Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Inachia, Inachia, Ger. Die Insel Inachia in Griechenland ist eine Insel in der Ägäis. Península est Europæ totius clausura, quam Peloponnesum vocamus. & Est & Inachia nomen judicis ab Horatio adamatæ, cujus meminit Epod. 11. Hicretus December, ex quo desinit Inachia fure.

Inachium, Inachium, Peloponnesi oppidum, inter Syllæum promontorium, & Ithimum situm: alio nomine Argos Dipium appellatum. Plin. lib. 4. cap. 5.

Inachus, pen. corr. Inachus, Strab. lib. 8. Fluvius Inachus habet inter favositas convalles, quæ oriuntur ex Lycio ad Cyoniam montem Area dicitur. Hunc potest fabulatum in partem fuisse quæ quæ Jupiter videret, adventum Iunonis præsentens, in vacam mutavit. Ovid. lib. 1. Metamorph. Inachos unus abeli, in quo reconditus antro fleibus auget aquas, natamq. miculam lo Luger. & Fuit & Inachus primus Argivorum rex, qui Inacho fluvio nomen dedit: à quo Argivi ipsi, Inachidæ appellati sunt. Hujus filia creditur fuisse Ione: quam quum Jupiter videret, & in Cretam advenisset, Iano pellicus impoens, prævisis in odium eam exagitavit. Quæ res Poëta occasione fabulandi dedit, lo Inachi fluvii filia, fuisse Iunonis metu à Ione in vacam mutata: quam quum illa à conjugio Ione accepisset, æstro immisso in antro petere fuisse exagitam, ut fuisse correpta nasquam consistere posset, donec in Aegypum evadere, in Iliæ deæ mutata est. Hujus meminit Horac. 2. Carm. Ode 3. Divine præfata natus ab Inacho Nil interest, an pater Inachus, a, um. adjectivum. Virg. lib. 2. Georg. Inachæ hinc præstem meditata juvenæ.

Inachia, Inachia, patonymicum sceminium est ab Inacho deductum: quod à Poëta accipitur pro lo, Inachi filia, quum Jupiter metæ uxoris in vacam dicitur transformasse. Ovid. lib. 1. Metam. Conjugis adventum præsentat, in quo Inachidos vultus mutaverat ille juvenem.

Inalpinus, Inalpinus, Dicitur qui Alpes incolunt. Plin. lib. 3. cap. 31. Alpes populi Inalpinii variis nominibus, sed maxime capillæ.

Inarime, Inarime, Homero, in Iliadibus Stephano. Ger. Die Insel Inarime ist eine Insel in der Ägäis. Insula est in sinu Pæloponneso, non procul à Neapoli. ut ait Plin. lib. 3. cap. 6. In qua mons fuit qui terræ motum passus, alteram fudit insulam, quæ Prochyta ab effusione dicta est. Sub hanc quoq. insulam Typhos gigantem à Iove detrusam, Virgilius his versibus declarat: Tum Ionium Prochyta alta tremuit, duramq. cubile Iarime. Iovis imperiis imposta Typhæo. Eadem & Aeneas, à statione navium Aeneæ: & à coxendicis forma, Ithica dicitur. Ab Homero in Catalogo insula hæc Inarime appellatur. Primus Virgilius quum illud Homeri in Iliadibus transferret, ex Æolionem præpositione, & Inarime, unam dictionem conflatit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò ab Arimæ, sive populi, sive beluis, ita præfata Hætracorum lingua simas dicitur, quæ Græci Inarime vocant: unde nomen insulae Pitheculæ, ut Terentio placet, ex historia fabulosa, quam Harpocration, Xenogoras, & Suidas ita referunt: Fratres (quorum duo fuerunt Cædulus & Atlas, omnium sceleratus, quibus humana vita damnata est, auctores & inventores. Quibus morum pervertitur, Cercopum nomen dedit. Impositores enim ac plantas, quibus hi præcipui fuerunt, ita Græci vocant, ab animalibus quæ stipes id est: esudæ motu blandiantur. Iis sursum fluctum fuit, appulso & advenas dolis quibusdamq. circumvenit. Quod quum in ipsum etiam Iovem ventissent, ab eo ex hominibus in simas mutati sunt, quas Græci pithoi vocant. Vide insulas quæ tenebatur, Pitheculæ vocabulum datum. Hæc Ovidius Xenogoras